

РЕШЕНИЕ

№ 3823

гр. София, 13.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.06.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Георги Тафров**

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2825** по описа за **2020** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Съвет за електронни медии (СЕМ), [населено място], [улица], срещу Решение от 12.12.2019 г. на СРС, Наказателно отделение, 103-ти състав, постановено по нахд № 10270/2017 г., с което е отменено наказателно постановление /НП/ № РД-10-43/16.05.2017 г., издадено от председателя на СЕМ, с което на [фирма], ЕИК[ЕИК], е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 6 000 лв., на основание чл.126, ал.1, вр.чл.127, ал.1 от Закона за радиото и телевизията (ЗРТ) за нарушение на чл.16, ал.1 ЗРТ.

В жалбата се твърди, че решението на СРС е незаконосъобразно и неправилно, като постановено в нарушение на материалния закон –касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс /НПК/. Оспорват се изводите на СРС за допуснато съществено процесуално нарушение поради цифроно неизписване на санкционната норма за повторност по чл.126, ал.3 ЗРТ, тъй като същата била възпроизведена словесно. По същество на спора поддържа доказаност на нарушението по чл.16, ал.1 ЗРТ, за което в жалбата са изложени пространни доводи. Счита, че не са налице изключенията по чл.16, ал.2 ЗРТ – наличие на публичен интерес или лица, които с решенията си имат влияние върху обществото. Поддържа, че излъчените в предаването „3., България“ кадри на 07.02.2017 г. са изключително унижаващи и накърняващи личното достойнство на гражданина, за което той не е дал

съгласие. Посочва, че са касае за защита на основен конституционен принцип – неприкосновеност на личния живот, което е основание за ограничаване на друго основно конституционно право – свободата на изразяване на мнение. Цитира Решение на Конституционния съд (КС) № 7/04.04.1996 г., според което трябва да се прави разлика между обществен интерес от факти и информация, които обслужват обществената дискусия, и такива, по отношение на които интересът е равнозначен на любопитство.

Ответникът по касационната жалба [фирма], ЕИК[ЕИК] (преди [фирма], ЕИК[ЕИК]) оспорва жалбата в писмено становище от 25.06.2020 г., чрез юрк. Г..

Представителят на СГП прокурор изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен Съд С. – град, XVIII касационен състав, след като взе предвид и обсъди поотделно и в съвкупност наведените от страните доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на производство пред СРС доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По допустимостта на жалбата: Касационната жалба е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на обжалване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана по същество.

С обжалваното решение от 12.12.2019 г. по нахд № 10270/2017 г., СРС, НО, 103-ми състав, е отменил НП № РД-10-43/16.05.2017 г., издадено от председателя на СЕМ, с което на [фирма] е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 6 000 лв., на основание чл.126, ал.1, вр.чл.127, ал.1 ЗРТ, за нарушение на чл.16, ал.1 ЗРТ.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя З. К. Г., свидетел на установяване на нарушението Р. Д., както и писмените доказателства от административно – наказателната преписка, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод за допуснато в хода на административнонаказателството производство съществено процесуално нарушение, изразяващо се в липса на единство между цифровото и словесно изписване на санкционната норма в обжалваното НП. В него било посочено, че санкция се налага на основание чл.126, ал.1 ЗРТ, който предвижда неин размер от 3000 лв. до 20 000 лв., докато в мотивната част на НП словесно било посочено, че санкцията се налага в двоен размер в хипотезата на „повторност“. Непосочването на нормата на чл.126, ал.3 ЗРТ като основание за ангажиране на отговорността съществено нарушавало правото на защита на уличеното лице и възможността на контролната съдебна инстанция да установи действителната воля на административнонаказващия орган (АНО).

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 103-и състав е валидно, допустимо и правилно.

На основание чл.220 АПК касационната инстанция възприема правилно установената от СРС фактическа обстановка:

На 06.02.2017 г. В. Г. Ц. подал жалба до председателя на Съвет за електронни медии, с

копие до [фирма], във връзка с излъчени в предаването „Господари на ефира“ кадри, засягащи личния му живот, в която твърди, че е сниман без негово знание и съгласие. По повод на жалбата, на 07.02.2017 г. в административната сграда на СЕМ в [населено място], [улица], при преглед на записи от Интегрираната система за мониторинг /ИСМ/ на телевизионна програма "Нова телевизия" на доставчика на медийни услуги [фирма], свидетелката З. Г. - главен инспектор в Съвет за електронни медии установила, че на същата дата - 07.02.2017 г. в рамките на предаването "З., България" по Нова телевизия от 08:40:00 до 08:51:00 ч. е излъчена информация /видео материал, заснет със скрита камера/ и две интервюта с гости, свързани с личния живот на един български гражданин, в сексуален аспект, в което бил показан част от репортаж, излъчен в предаването „Господари на ефира“.

При преглед на записа, излъчен в предаването „З., България“ св. Г. констатирала, че периода от 08:41:01 до 08:41:58 ч. предаването е излъчило аудиовизуален материал, със следата информация като текст:

Д.: Показваме Ви възстановка на оригиналната кореспонденция между монаха и поредното му любовно завоевание.

2 -ри диктор: З., какво си търсиш? Държа на изключителна дискретност. Метни снимки.

От името на монаха 3-ти диктор: Тук снимки нямам. Поп съм, много повече държа на дискретност.

2-ри диктор: Ето мои снимки, за да придобиеш представа. Кажете ако те кефя. Свали снимка от фейсбук или дай линк само да те видя.

Д.: Духовникът не се досрамява да изпрати личният си фейсбук профил.

2-ри диктор: Като каза поп, мислех, че си стар и грозен. Симпатичен си.

3-ти диктор: Х.. М..

2-ри диктор: Мога след час, час и малко. Трябва ми време да се пооправя. Ако искаш дай телефон да се чуем.

3-ти диктор: 0876.../звук, пиукане - заглушаване/;

2-ри диктор: Влизам да си взема душ само и тръгвам към теб.

Д.: След кратък разговор любовната среща е уредена. Радостен Ф. посреща госта си пред вратата....

Посочената информация била съпроводена с видеоматериал с надпис горе в ляво: Монах си търси секс по интернет, червена точка 18. Разследване на "Господари на ефира", като видеоматериалът съдържа полиекран, преливане на кадри, надписи от кореспонденция в интернет, на два прозореца - надпис "монах Ф." /като силует в профил/ и на другия - надпис: "любовно завоевание" - силует през рамо. Близък план и детайли - ръце пишат на компютърна клавиатура. На екран на български език излиза текстът на двойна експозиция на пръсти и ръце, които пишат. Образите се движат. Излъчват се кадри от личния фейсбук профил на монах Ф. с негова снимка. Отново на двойна експозиция се виждат ръце, очи, надписи, екран на компютър. Вижда се монахът пред жилищна сграда, след това чрез субективна скрита камера се проследява влизане във входа на жилищна кооперация, лицето на монаха, усмихнато, влизане в личната квартира, коридорът.

Въз основа на така възприетата информация и кадрите от излъчения видеоматериал, възприет и от св.Р. Д., на 30.03.2017 г. св. Г. съставила АУАН № НД-01-25/30.03.2017 г., за нарушение на чл. 16, ал. 1 от ЗРТ. Въз основа на така съставения акт от председателя на СЕМ е издадено обжалваното наказателно

постановление, с което на [фирма] е наложена „имуществена санкция“ в размер на 6 000 /шест хиляди/ лева.

По силата на чл.16, ал.1 ЗРТ доставчиците на медийни услуги не могат да създават и предоставят за разпространение предавания, съдържащи информация, свързана с личния живот на гражданите, без тяхно съгласие. Доставчикът от своя страна се брани с аргументи от чл.16, ал.2 ЗРТ, който преодолява забраната по чл.16, ал.1 ЗРТ и разрешава включване в предаванията на информация в публичен интерес относно личния живот на граждани, осъществяващи правомощия на държавни органи, или на граждани, чиито решения имат влияние върху обществото.

Безспорен в случая е сблъсъкът между две конституционно гарантирани основни права и ценности: правото на личен живот по смисъла на пар.1, т.21 от ДР на ЗРТ (животът на човек в семеен, здравен и сексуален аспект), чл.32, ал.1 и ал.2 от Конституцията и чл.8 ЕКПЧ от една страна и свободата на изразяване на мнение от друга съгласно чл.39, ал.1 от Конституцията и чл.10 от ЕКПЧ.

Съгласно чл.39, ал.2 от Конституцията правото да се изразява мнение не може да се използва за накърняване на правата и доброто име на другото. Идентично ограничение съдържа и чл.41, ал.1 от Конституцията - всеки има право да търси, получава и разпространява информация. Осъществяването на това право не може да бъде насочено срещу правата и доброто име на другите граждани. Според чл.10, пар.2 от ЕКПЧ свободата на изразяване на мнение може да бъде ограничена за защита на правата и репутацията на другите.

По делото Von H. (№ 2) срещу Германия ЕСПЧ дава полезни насоки при определяне на справедливия баланс между двете права (по чл.8 и чл.10 ЕКПЧ): принос на публикацията за дебат от общ интерес, ролята или функцията на лицето и за какво е репортажът, предходно поведение на лицето, съдържанието, формата и последиците от публикацията, обстоятелствата, при които са правени снимките. В същото решение ЕСПЧ сочи, че публикуването на снимки и статии, чиято единствена цел е да задоволи любопитството на определена читателска група, търсеща подробности за личния живот, не изпълва критерия за обществен интерес.

Според ЕСПЧ свободата на изразяване на мнение е една от основите на демократичното общество, като съгласно чл.10, пар.2 ЕКПЧ тя се прилага не само за информация или идеи, които намират благоприятен прием, но също и за такива, които засягат, шокират или смущават държавата или част от населението.

Идеята за обществен интерес има автономно и широко значение в ЕКПЧ. Тълкуването ѝ в съдебната практика е широко и включва социални, икономически, културни или дори търговски и религиозни аспекти (стр.757 от Право на ЕКПЧ, издание С., 2015 г.). Структурата на здравите демокрации се опира на динамичното взаимодействие на различни граждански общества. Без възможно най-широките граници на тяхната свобода на изразяване на мнение, активните им дейности ще бъдат изложени на риск. ЕСПЧ признава ролята на гражданските общества, сходна с тази на пресата, като „обществен пазител“ в защита на здравите демокрации. Изявленията, които са тяхно свързани с определен обществен интерес, могат да се опишат като „изразяване на гражданско мнение“.

При разглеждане на защитата на репутацията и честта на частни лица (стр.790 и сл. от Право на ЕКПЧ, издание С., 2015 г.) се сочи, че резултатът от проверката на баланса не трябва да варира според това дали е приложен чл.10 или чл.8 ЕКПЧ. Що се отнася до публикуването на статии или снимки на граждани, трябва да се разгледа

дали те изобщо могат да допринесат за въпроси от общ интерес. Тенденцията на ЕСПЧ да тълкува широко понятието обществен интерес засилва свободата на пресата по чл.10 ЕКПЧ. Характерът на професионалната дейност на частни лица е от такъв вид, че обосновава приближаването им до публични личности, които трябва да приемат по-широки граници на допустима критика (дело В. Е. срещу И., което касае собственик на стриптийз бар, критикуван, че толерира проституцията и трафика на хора във връзка със служителите му).

Според ЕСПЧ допустимата критика срещу действия и думи на политици трябва да се тълкува много по-широко, отколкото по отношение на частни лица. Аргументът е, че за разлика от частните лица политиците съзнателно избират да са публични фигури, изложени на внимателния поглед на журналистите и обществото.

Задълженията, които се поставят по отношение на журналистите, са тяхната отговорност да действат добросъвестно, да осигуряват точна и надлежна информация в съответствие с журналистическата етика, която изисква при упражняване на свободата на словото.

Съгласно Решение № 7 от 04.04.1996 г. к.д. № 1 от 1996 г. на КС на РБ и по-ранното Решение № 15 от 28.09.1993 г. по к.д. № 17 от 1993 г. на КС на РБ, проекция на декларираното в ЕКЗПЧОС, значението на т.нар. "комуникационни права" е фундаментално. Част от тези права е и правото да се търси и разпространява информация. Конституционният съд (КС) е приел, че трябва да се прави разлика между обществен интерес от факти и информация, които обслужват обществената дискусия, и такива по отношение на които интересът е равнозначен на любопитство. Посочил е, че конституционното ограничение по чл. 32 ал. 1 от Конституцията не означава, че не може да бъде осъществявана публична критика.

Въз основа на изложените принципни достижения в практиката на ЕСПЧ и на Конституционния съд на България, съдът приема, че в случая е налице хипотезата на чл.16, ал.2 ЗРБ – изнесената информация относно личния живот на един гражданин е информация от общ, публичен интерес, която преодолява забраната по чл.16, ал.1 ЗРТ.

Съобразно заеманата от частното лице длъжност може да се очаква, че то само се е поставило в позиция на засилен публичен интерес към него и поведението му. Принадлежността му към Българската църква предполага публичност, особено от гледна точка на проповядваните от нея духовни ценности. Съдът намира за относима цитирана позиция на ЕСПЧ, че характерът на професионалната дейност на частните лица е от такъв вид, че обосновава приближаването им до публични личности, които трябва да приемат по-широки граници на допустима критика. В конкретния случай това е относимо към поведението на българския монах. Независимо, че не принадлежи към висшето духовенство, същият следва да се придържа стриктно към проповядваните християнски ценности, противоречието с които е дало повод за засилен интерес към личния му живот.

Тази специфика на случая преодолява интереса към личния живот на частното лице като защитима ценност по чл.8 ЕКПЧ и превръща разглеждането на въпроса, предмет на предаването, в обща идея и дебат от обществен интерес.

Това се подчертава от факта, че в предаването „3., България“, на 07.02.2017 г., не само са показани кадри от предходното предаване „Господари на ефира“, но в студиото са поканени на дебат гости, които защитават насрещни позиции. Т.е. идеята на предаването е да се обслужи публичния интерес и да се предизвика дебат. Кадрите

са публикувани в широк контекст на дебат за българското духовенство при повишен интерес към тази тема, а не само от гледна точка на подробности от личния живот на конкретното частно лице. Т.е. предаването води до дебат от широк обществен интерес, което според практиката на ЕСПЧ дава превес на защитаваното право по чл.10 ЕКПЧ, пред това по чл.8 ЕКПЧ.

По изложените съображения съдът не приема, че единствената цел на обсъжданото предаване е била да задоволи любопитството на определена зрителска група, търсеца подробности за личния живот на частното лице, а напротив – направен е опит за публичен дебат на по-обща тема, което също обосновава наличие на обществен интерес, респ. превес на защитимото право по чл.10 ЕКПЧ.

На последно място, съдът приема, че водещите в студиото са изпълнили задълженията си да действат добросъвестно като осигурят точна и надлежна информация в съответствие с журналистическата етика и при коректно упражняване на свободата на словото.

По изложение съображения, при преценка на баланса между личния и общия интерес, в конкретния случай следва да се превес на последния. Това от своя страна преодолява забраната по чл.16, ал.1 ЗРТ. Като е наложил санкция за нарушение по чл.16, ал.1 ЗРТ с обжалваното решение надзорният орган е приложил неправилно материалния закон.

В идентичен смисъл е решение № 2368 от 05.04.2019 г. по кнахд № 1227/2019 г. на АССГ, X-ти Касационен състав.

За пълнота на изложението, съдът следва да отбележи, че не споделя доводите на СРС за допуснато съществено процесуално нарушение при липса на цифрово изписване на санкционната норма на чл.126, ал.3 ЗРТ. Словесното съдържание на нормата е възпроизведено в мотивната част на НП с отбелязване, че санкция се налага при условията на повторност, поради което уличеното лице не е затруднено в правото си на защита, нито за контролната съдебна инстанция е налице съмнение относно волята на административнонаказващия орган. При съвпадане на крайния резултат, решението следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл.63, ал.3 ЗАНН ответникът по касация има право на сторените пред АССГ разноски, но същият не е заявил искане в тази насока, поради което разноски не се присъждат.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.1 от АПК, Административен Съд С. – град, XVIII касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 12.12.2019 г. на СРС, Наказателно отделение, 103-ти състав, постановено по нахд № 10270/2017 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.